

RYCH RICHARD ARECH

TVOJA
NOCNÁ
MORA

MARENČIN PT

Pre môjho brata Eda...
(Pokračovanie na strane 222)

RICHARD RYCHTARECH

Tvoja nočná mora

MARENČIN PT

© Richard Rychtarech, 2012
© Marencin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2012
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Mikina Dimunová, 2012
Design © Marta Blehová, 2012
Redakcia textu Monika Maťušová
Jazyková úprava Zuzana Konečná
314. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-152-2

Klára

O polhodinu som mala zbalené tri kufre. Mám v tom prax. Oblečenie na každú príležitosť, kozmetiku, notebook. Keďže som predpokladala, že budem trčať zašitá v nejakej diere v zapadnutom hoteli, zbalila som si knihy aj kolieskové korčule. V príručnej kabelke šperky, doklady, karty a päťtisíc eur, ktoré som mala doma ako rezervu pre podobné prípady. Dôkladne som skontrolovala byt, do igelitového vreca nahádzala všetko, čo by sa mohlo pokaziť. Vypla som spotrebiče. Vytiahla som SIM karty a baterky z obidvoch mobilov. Na trikrát som všetko odniesla do auta, ktoré bolo zaparkované v suteréne. Už sa len nenápadne stratiť a vydýchnem si. Pre istotu využijem výjazd z druhej strany. Práčne som preklúčkovať garážou, ktorá sa tiahla popod tri bloky nových bytov k druhému výjazdu. Svojím som sa bála vyjsť, od tohto som však nemala kód. Nezostalo iné, len na niekoho počkať. Desať minút nikto. Chytala ma úzkosť. Už som zvažovala, že risknem môj východ, keď sa v spätnom zrkadle vynoril malý čierny bavorák. Na chvíľu sa mi zatajil dych, ale potom som spoznala cholerického tridsiatnika z vedľajšieho vchodu, ktorý ma chcel zažalovať za to, že mu Zara pri venčení očúrala koleso. Povedala som mu vtedy, že nech drží hubu a je rád, že neočúrala jeho. Denne riešim desiatky ozajstných problémov, nie oštanú pneumatiku. Otvoril ústa, očervenel a potom neviem, lebo som ho tam nechala stáť a odišla som. No a teraz, z osemdesiatich majiteľov bytov musí ísť akurát tento idiot! S vypnutými svetlami som sa nalepila naňho.

Nezaregistroval ma, diaľkovým ovládačom otvoril bránu. Tá je nastavená tak, že keď prechádza jedno auto a druhé chce tiež vyjsť, musí ísť súbežne s prvým, v protismernom pruhu. Samozrejme, dôležité je, aby nikto nešiel oproti. Vyšlo to! Bavorák vedľa zúrivo trúbil, týpek v ňom mával rukami ako na 1. mája. Zdvihnutý prostredník a šliapla som na plyn. Mocný šesťvalec ma vtlačil do sedadla a o pár sekúnd vystrelil na dvojprúdovku. Odbočila som smerom na Mlynskú dolinu. Imro ma tak nepodcení, aby ma hľadal u rodiny. Logicky ma bude hľadať mimo, hlavne v Česku, kde mám kopu osobných aj služobných kontaktov. Nemyslím, že bude preňho nejaký problém získať údaje z kamerového systému, ktorý monitoruje dopravné uzly v meste. Môj prejazd tunelom Sitina určite zachytí. A ja ho chcem v tom, že budem v Česku, utvrdiť. O pár minút som už bola na diaľnici na Brno.

—

Bolo to zvláštne, ale bavila som sa. Už dlho bol život jednotvárny, stále to isté. Už mi chýbala nejaká akcia. Nech ma skúsi nájsť, borec. Nájde ma, keď budem chcieť. Veď on do mesiaca zistí, koľko práce preňho robím, keď mu budú padať na hlavu termíny a nikto s tým nebude vedieť pohnúť. Nie som nenahraditeľná, ale som kľúčová. Zabúda na to, tak mu to pripomenieme, usmievala som sa v prítmí auta, zatiaľ čo som sledovala premávku v spätných zrkadlách, znenazdajky menila rýchlosť a jazdné pruhy. Vyzerá to, že je to o. k. Môže sa zdať, že to s tou ostrážitosťou paranoidne preháňam, ale nie je to tak. Imro Horský je jediný odo mňa inteligentnejší človek, ktorého poznám, a k tomu má obrovské možnosti. On ma naučil, že všetko treba preveriť, poistiť, zásadne pokladať neveriteľné za samozrejmé a protivníka radšej trikrát

preceniť ako podceniť. Je mi jasné, že ak je ten protivník on, treba to celé ešte zdvojnásobiť.

—

Tvrdenie, že za každým veľkým bohatstvom je zločin, je jedno z najpravdivejších. Z hovna bič neupletiete, aby ste niečo mohli robiť, najprv musíte zarobiť. No a biznisy na hrane zákona sú najziskovejšie. Prvá miliarda je vždy najšpinavšia, to je zákonité. Imro, ako každý veľký hráč, má kontakty s druhou stranou. Nemajte ilúzie. Má ich každý, kto má moc. Keď ide o veľké peniaze, všetko je tak tesne prepojené, že sa to často ani nedá rozlišovať. Politika, mafia, biznis sú ako roztavené a následne zmiešané kovy. Vznikne z nich viacfarebná, no súrodá zliatina. Stačilo mu zdvihnúť telefón. Je jasné, že pre seba si trhne každý, čo môže, keď môže, keď mu to jeho pozícia dovoľuje. Dôležité je, či popritom aj pracuje, zvelaďuje, vytvára. O to sa Imro snaží, no sám seba by znevýhodňoval, keby mal priveľké škrupule. Vznikli by mu náklady. Konkurenčná nevýhoda. Nemohol si to dovoliť. Musel si dávať pozor a bol v tom dobrý. Nikdy nezabudnem na rokovanie vo Viedni, keď sme sprostredkovali predaj ruských rakiet do Zairu. Platilo sa diamantmi a porušovali sa všetky mierové protivojnové konvencie. Ruských a afrických snajperov v protilahlých oknách zo striech tajne sledovali naši ostreľovači. Veľký risk, tučná provízia. Ako z filmu. Bez rušičky proti odpočúvaniu sa Imro s nikým dôležitým ani nerozprával. Obdivovala som ho. Teraz sa ho bojím. Pritom projekt Kysuce Funpark sa tak dobre začal.

—

Niečo pred vyše rokom sa Imro rozhodol rozšíriť svoje portfólio a investovať do cestovného ruchu, čo je oblasť, na

ktorú sa s dobrým tímom a so spriaznenými ľuďmi na správnych miestach ľahko dostávajú nenávratné dotácie z eurofondov. Ako prvý kúpil penzión v kúpeľnom meste. Druhá etapa plánu bola vybudovať pri ňom akvapark s wellness centrom. Podobných akvizícií sme spolu robili už viac, takže následný krok bol jasný. Prvé, čo je nutné urobiť v meste, v ktorom chceme investovať a v ktorom nemáme vplyv, je demokraticky skorumpovať mestské zastupiteľstvo skrz-na-skrz. Lavičiari, pravičiari, kresťania, liberáli. Po primeranej sume nezmieriteľné ideové rozpory zmiznú ako po mávnutí čarodejníckou paličkou. Tak aj teraz. Stálo to päťdesiatisíc, ale sú to peniaze, ktoré sa viacnásobne vrátia. Mesto zrazu zázračne našlo pozemok, bez prieťahov vybavilo povolenia a za to všetko dostalo štvrtinový podiel v novovzniknutej akciovke Aquafun Kysuce. Vlk sýty, aj ovca celá. Žiadosť o spolufinancovanie z eurofondov nám prešla bez akýchkoľvek pripomienok tiež. Ani som neverila, že to pôjde tak hladko. O dva mesiace boli stavebné práce v plnom prúde a mne poslal Imro šesťdesiatisíc na účet ako prémii. V tom čase sme sa začali zaujímať o neďaleké zimné stredisko. Prepojenie kúpeľov a lyžiarskeho centra by doplnilo spektrum služieb a synergicky zvýšilo príťažlivosť pre návštevníkov. Tu sa začali problémy. Pôvodný majiteľ bol miestny rodák, ktorý odkúpil starý vlek aj so zdevastovaným zväzáckym hotelom od miestneho urbára. Zima mu priala. Sezóna trvala plných šesť mesiacov a zahraničných turistov, prevažne Poliakov, bolo plné celé severné Slovensko. Kysučan pochopil potenciál miesta, zobral si úver a kúpil za smiešnu cenu strmú lúku nad zjazdovkou a aj ďalší, sčasti zalesnený svah na opačnej strane údolia. V nasledujúcej etape plánoval rozšíriť zjazdovky, zre-

konštruovať hotel, skvalitniť služby, gastronómiu, dobudovať infraštruktúru. Imro poslal za Kysučanom svojho právniku s ponukou. Dopadlo to podľa predpokladov. Nechcel predať. Bolo to jeho rodisko, mal to tam rád a mal veľké plány. Úspešná sezóna mu dodala odvahu. To znamená, že by sa to kúpiť, samozrejme, dalo, ale za absolútne nereálnu, prehnanú sumu. A to Imro nerobí. Ako vždy, keď bola situácia problematická, zveril to mne. Imro Horský je tam, kde je, lebo je chladnokrvný a pragmatický. Tento šarmantný džentlmen, štedrý sponzor kultúrnych a športových podujatí, je výborný človek, ktorý robí veľa dobrého. A je aj diabolský had, ktorý analyzuje ľudské povahy a bez škrupúl využíva ich silné a slabé stránky na priamočiare, efektívne naplnenie svojich cieľov. On ma naučil, že najrýchlejší a najlacnejší spôsob, ako sa niekomu dostať na kožu, nie je práčne získavať neúplné informácie zvonka. Treba nájsť niekoho zvnútra. Hada, ktorého si ten niekto hreje na hrudi a verí mu. Vždy sa taký nájde. Človek, ktorý je navonok blízkym, lojálnym spolupracovníkom, no vnútri má pre niečo rozjatrenú ranu a nenávisť.

—

Napriek tomu, že máme súkromných detektívov, vieme zohnať informácie z obchodného registra, daňového úradu, ministerstiev, úradu práce a prokuratúry, mesiac trvalo, kým som na to prišla. Zistili sme, že Kysučan sa volá Ľudovít Bednár a profituje hlavne zo svojej malej eseročky, zameranej na montáž obilných síl. Firma má obrat asi tri milióny eur a žiadnych kmeňových zamestnancov. Zamestnáva živnostníkov. Sám Bednár na montážach pracoval desať rokov, počas ktorých získal veľa kontaktov. Pred piatimi rokmi si založil vlastnú firmu. Darí sa mu. Lyžiarske stredisko bola bokovka.

Stala sa jeho koníčkcom, ktorému venoval čoraz viac času. Má štyridsaťpäť rokov, je ženatý. Jeho dve deti, dvadsaťdvaročný nevlastný syn a vlastná, o tri roky mladšia dcéra, študujú na vysokých školách. Nenašli sme žiadne významné porušenia zákona, daňové úniky či škandály. V podstate to bol sympatický, férový, šikovný a skromný človek. Takých mám rada. Ibaže musím splniť úlohu.

—

Nakoniec sme informátora našli mimo firmy. V malej eseročke Danel z Olomouca, ktorá robila pre Ľuda Bednára kompletnú administratívnu agendu. Účtovníctvo, dane, mzdy. S majiteľom Danelu, Honzom Vokounom, mal Bednár korektný pracovný vzťah, ktorý prerástol do osobného priateľstva. Chodili spolu hrať tenis a po ňom vypiť pár pív. Všetko medzi nimi bolo v poriadku až do poslednej Danel VIP párty, ktorú Vokoun organizuje každý polrok pre svojich najlepších klientov. Táto sa konala na chate v Jeseníkoch. Začínala sa, tradične, futbalovým zápasom a s pribúdajúcimi hodinami sa, taktiež tradične, zmenila na ožieračku pri pečení prasati, slivovici a sudoch piva. Podľa jedného z účastníkov, nášho informátora, sa tam Vokounova žena s Bednárom niekam vytratila. Keď sa dlhšie nevracali, Vokoun sa ich vybral nenápadne hľadať. Medzi ostatných hostí sa vrátili všetci traja. Nikomu neprišlo nič divné, no náš informátor si všimol, že Vokounova žena zvyšok večera mlčky sedela vedľa manžela a Bednár sa bavil vždy na opačnom konci, ako sa nachádzal hostiteľský pár, aj keď dovtedy trávil takmer celý večer s Vokounovou manželkou, ktorej robil spoločnosť, keďže jej manžel sa musel venovať svojim chlebobdarcom. Bolo jasné, že sa niečo stalo. Správanie Vokounovej manželky

bolo hlúpe. Ak sa aj nič nestalo, pred obchodnými partnermi to bolo trápne. A strápnenie mužské ego spravidla nepredýcha. Z tohto všetkého sme vyvodili záver, že Honza Vokoun je náš človek. Nikto iný nemá taký prehľad o Bednárových aktivitách ako on a už má aj dôvod, prečo ho tak trochu nemať rád. Ako hovorí Imro Horský – dejiny sa neskončili, dejiny sa dejú. Kde diabol nemôže, pošle ženu. Personálny šéf mi s Vokounom dohodol večeru.

–

Mali sme sa stretnúť vo vychytenej talianskej reštaurácii na okraji Brna. Podvečerné zápchy a moje pred týždňom aktualizované GPS, ktoré ma tvrdohlavo presviedčalo o existencii ešte nedostavaného zjazdu, zapríčinili, že som to takmer nestihla. K reštaurácii som dorazila s minútovým meškaním. Otvorila som dvere a vstúpila do prístavnej taverny kdesi na Sardínii. Naozaj! Mala som pocit, že dýcham slaný vzduch a počujem škrekot čajok. Reštaurácia bola prázdna, len v boxe pri veľkom francúzskom okne sedel muž. Keď ma zbadal, kývol rukou a usmial sa. Postavil sa a podal mi ruku.

„Dobrej den. Já jsem Honza Vokoun.“

„Mrázová, Klára. Teší ma.“

Tak takto som si neduživého účtovníčka veru nepredstavovala. Vokoun mohol mať štyridsať rokov. Mal asi stoosemdesiat centimetrov, vyšportovanú postavu, tmavé dlhšie vlasy a opálenú pleť. Buď strávil polovicu zimy v trópoch, alebo v soláriu. V každom prípade vyzeral veľmi dobre, čo ešte podčiarkovalo ležérne oblečenie. Tmavomodré džínsy, tyrkysové tričko Lacoste, čierne športové sako, martensky. Pôsobil tak, ako zrejme chcel. Prijemný, úspešný muž, ktorý si užíva život a neberie sa až tak vážne. Páčil sa

mi. Odkedy som sa rozišla s Majom, kúpila si vibrátor a konečne v tridsiatich šiestich rokoch začala masturbovať, môj dovtedy (podľa môjho občasného milenca) prudérny puritánsky prístup k sexualite sa radikálne otočil. Jebala by som v jednom kuse. A tu pán Vokoun fakt stál za hriech a jeho nemódna tabaková vôňa lákala zahryznúť sa doňho. Stop, stop, Klárinka! Najskôr práca a potom zábava. A nezabúdaj, že je ženatý.

Takéto boli moje myšlienky počas pár sekúnd trápneho ticha, obvyklých pri stretnutí neznámych ľudí. Som na to zvyknutá z biznisu. Počas tých sekúnd sa idú mozgy zapariť a snažia sa dať dokopy informácie, čo majú, s fyzickým zjavom, so správaním a s prejavom partnera, s cieľom vydedukovať z toho čo najviac. Čo ten človek chce? Dá sa mu veriť? Klame? Kto je za ním a čo sleduje? Neverili by ste, aké veľké percento v rozhodovaní o megaprojektoch tvoria práve tieto sekundy. Ja som tentoraz bola vo výhode. Vedela som, prečo som tu a čo chcem. Vokoun nevedel nič, ale neistotu celkom dobre kamufloval a drzo mi hľadel striedavo do očí a na prsia. Zapadajúce slnko sa dotklo kovového artefaktu na stene a ten odrazil lúče priamo na nás. Svetelný kúpeľ vytvoril Vokounovi okolo hlavy svätožiaru a mne takmer vypálil oči. Musela som ich zavrieť. Keď som ich po pár sekundách otvorila, na Vokounovej tvári bol úplne iný, neležérny, jastrabí výraz. Jeho oči ma röntgenovali a hľadali odpoveď na otázku: Čo, doboha, chce odo mňa Imro Horský, keď za mnou poslal svoju pravú ruku?! Celkom zlatý pankhart. Určite vedel, že som Horského človek, na to stačilo hodiť moje meno do googlu.

Usmiala som sa naňho. „Honzo, nemajte strach. Toto je

nezáväzný rozhovor a môžete ním len získať. Poznáte to tu. Viete mi niečo odporučiť?“

„Jo, to jo, Kláro. Mají tady skvělé lososové carpaccio a jako hlavní jídlo by jsem doporučil mangalicu se šparglou, s mozzarellou a se sušenějma rajčatama, naloženejma v olivovém oleji. Jako přílohu bramborové pyré. To je to nejlepší, co jsem tady zatím jedl.“

„Znie to skvelo. Poslúchnem vás. Nebudem vás napínať a pôjdem priamo k veci. Potrebovali by sme informácie o jednom z vašich klientov.“

„Promiňte, Kláro, jste krásna žena, chci vám výjít vstříc, ale to není možné. Neprozrazím obchodní tajemství mých klientů. Roky buduji svou pověst a diskrétnost je ve financích hodně vysoká hodnota.“

„To je jasné, Honzo. To by sme od vás ani nechceli. Ste predsa seriózný muž. My máme tu v Brne závod s tisícristo zamestnancami a v Jihlave ďalší so štyristo. Práve pred týždňom padlo rozhodnutie, že kompletne účtovníctvo zveríme externej firme. Momentálne pripravujeme výberové konanie. A viete...“

Dramatická pauza. Zabodla som oči do jeho tváre, aby mi na nej nič neuniklo.

„... ono by vlastne nemuselo byť.“

Došlo mu to rýchlo. V sekunde. A v druhej si tých tisíc-sedemsto zamestnancov už aj zhruba prerátal. Ako ľahko sa vybavujú veci, keď máte reálnu moc. Celé to predstavenie som si vychutnávala. O to viac, že bol taký pekný. Zrazu som z neho bola vlhká. Ovulácia je sviňa. Bola som rada, že náš „deal“ bude vyžadovať ešte zopár stretnutí. Priniesli nám polievku. Bolo ticho. Vokoun robil morálneho a hlboko roz-

mýšlal. Presne päť lyžíc. Tu šiestu zastavil na polceste do úst a spýtal sa: „A o jaké informace by jste měli zájem?“

„Chceli by sme vedieť čo možno najviac informácií o jednom vašom klientovi. O jeho úveroch, daniach, dlhoch, ziskoch, výdavkoch, podvodoch. Ak tou informáciou disponujete, tak aj o tom, s kým spáva, akú ma úchylku a tak. V skratke, potrebujeme páku, aby sme naňho mohli trochu pritlačiť.“

„Je zvláštní poslouchat tak tvrdé, nekompromisní slova z ust krásné ženy. O koho vám vlastně jde, Kláro?“

„O Ludovíta Bednára.“

Nezakryl to. Videla som, ako mu tvárou prebehol tieň. Nezabudol, a ani neodpustil, je to o. k.

„No, to vás asi sklamu, Kláro. Ludo tvrdě maká a oproti některým hazardérům, co pro ně dělám, je prototypem positivejho podnikatele.“

„Hm, to by nebolo dobré. Ale možno je niečo, čo sa vám nezdá, ale nám by sa to mohlo zísť. Niečo nové v jeho financiách, nejaké nové projekty, dlhy.“

„No, akurát minulej tejden jsme pro něj vypracovali žádost o úvěr na rekonstrukci jeho lyžařského střediska na Slovensku. Tě předcházela žádost o nenávratnou dotaci z eurofondů, kterou nám, žel, neschválili.“

V duchu som sa usmiala. Viem, ako to s eurofondmi chodí.

Vokoun pokračoval. „A tenhle komerčnej úvěr, nevím, jestli ho schválej. Banky jsou teďkom v krize velice obezřetní. A on chce tři miliony eur. Vlastně nevím, na co mu to je. Má sa dobre a vlek funguje jakž takž i teď. Mohl by ho rekonstruovat pomalu. Tohle mu může zlomit hřbet.“

„A od koho žiadate ten úver?“

„Od slovenské Zeo banky.“

Bod pre nás, pomyslela som si. Zeo banku ovláda Marian Pustachov, Imrov kamarát.

„Jinak, Kláro, doufám, že vaše slova platěj. Už teď vám říkam tajní informace.“

„Pozrite, Honzo. Naša ponuka je takáto. Ak s vašimi informáciami dosiahneme náš cieľ, môžete začať vypracovávať ponuku na účtovanie obidvoch fabrík. Vyhráte to. Ak nám vaše informácie nebudú na nič, v tom prípade vám za vašu ochotu viem na sto percent sľúbiť, že budeme cez vašu firmu riešiť personálny nábor pre filiálku v Jihlave. Pravda, vy mi musíte poslať v elektronickej či papierovej forme kompletnú agendu firiem Ľuda Bednára.“

Prikývol. „Pošlu vám to ešte dnes.“

—

Kým som dorazila do Bratislavy, materiály som už mala v mailovej schránke. Vytlačila som si ich, obliekla si tepláky a spolu s mojou weimarkou Zarou sme vošli do lesa za Juvontou. O dvadsať minút sme boli na mieste. Malá lúka, asi 3 x 5 metrov, a na jej okraji spadnutý strom. Kmeň stromu by mal dať Imro pozlátiť. Tu som vymyslela výmenu zexekovaných českých zbraní za nigérijskú ropu. Tu som vyriešila zdanlivo neriešiteľné gordické uzly transakcií, bartrov, bianco zmeniek a kopu iných biznisov, na ktorých Imro poriadne trhol. Vždy, keď neviem, ako ďalej, idem si sem posediť. Zahľbila som sa do materiálov. Po chvíli mi hĺby čísel začali dávať zmysel. Málokto to o mne vie, teda nikto okrem môjho brata a Imra, ktorý na to prišiel sám, ale v detstve mali moji rodičia aj lekári strach z toho, že som autistická. Našťastie sa to ne-

potvrdilo. Dá sa povedať, že som to vyhrala. V matematike, logike a informatike sa cítim ako ryba vo vode. Je to pre mňa hračka. Vidím obrazce a výsledky. Skončila som súčasne dve technické vysoké školy s červeným diplomom. Na rozdiel od autistov nemám problém existovať ani v reálnom svete. Dokonca sa mi zdá spomalený. V škole mi namerali IQ 174. Mám typické židovské schopnosti. Zmysel pre peniaze a obchod. Vďaka Bohu, že som ťa objavil prvý, hovorí Imro. Aj teraz. O desať minút mi je jasné, že Vokoun mal pravdu. Tie tri milióny môžu Bednárovi vykrútiť krk. Taký silný nie je. Ide do rizika. Zara pri mne zmučene zavyla. O. k., Zarinka, choď sa vybehať, ja musím ešte domyslieť detaily.

MIXTAPE 1 – Súvislosti

Odopla som Zare obojok, tá nasala do nozdier pachy okolo a s vervou sa vrhla do lesa. Neúmyselne zachránila pätnásťročného Dominika, ktorý necelých sto metrov od mojej lúky prežíval svoju sexuálnu premiéru so štrnásťročnou Lenkou. Chodili spolu mesiac. Chalanom už dávno rozprával, že s ňou šuká. Dnes sa to malo stať. Strávili krásne zamilované popoludnie v zoo. Držali sa za ruky, smiali, bozkávali, dali si trikrát zmrzlinu a Dominik, ktorý mal celé popoludnie erekciu, ohmatával Lenke prsia a zadok za každou klietkou či stromom, ktorý ich ako-tak zakryl. Boli práve pri odľahlej klietke so pštrosmi, keď si pritiahol Lenku venušiným pahorkom na jeho v nohaviciach uväznený, stoporený penis, stláčal jej zadok, trel sa o ňu a v momente, keď ich francúzsky bozk prerušil prudký Lenkin vzdych, čo bol preňho dôkaz, že sa jej to predsa páči, nevydržal a vystrekol do nohavíc. Pozerala naňho zvláštnym pohľadom, chvela sa. Chytil ju za ruku a ťahal ju k plotu. Preskočili ho a vošli do lesa. Pevne ju držal a kráčať stále hlbšie a hlbšie. Konečne sa mu zdalo, že sú úplne sami. Stiahol jej ramienka šiat z pliec a kopa splývavej látky jej skĺzla k nohám. Nešikovne jej rozpol podprsenku. Zbožňujúco zobral jej pučiace prsia do rúk. Zase mu stál. Teraz mu vyzliekla tričko Lenka. Dala mu pusku na bradavku a lačne mu prešla jazykom cez krk až za ucho. Zamrazilo ho. Stiahol si nohavice a zo všetkého, čo si vyzliekli, urobil lôžko. Jemne ju naň položil. Ruku jej vopchal do nohavičiek. Bol prekvapený, ako je tam vlhko

a teplo. Vnoril sa do kyprých záhybov tajomstva a odmenou mu boli ďalšie potláčané vzdychy. Siahla mu rukou do treniek, potlačených postavičkami zo South Parku, a začala mu to robiť. Takmer tak dobre, ako si to vedel on. Vtlačil sa jej medzi nohy, ona ho nimi objala. Na kondóm zabudol úplne vedome a vďaka tomu na to vniknutie nikdy nezabudne. Dokonale priliehavé a kľzavé.

Podvedome začal zrýchľovať. Lenka mu naznačila, aby spomalil.

„Prirážaj pomaly, rovnomerne.“

Bol rád, že on nie je jej prvý a že ona je jeho prvá. Stúpal. Po pol minúte bolo jasné, že hoci sa držal manuálu z internetu, ktorý radil rátať násobilkou či predstavovať si sex s mŕtvolou, týmto božským vniknutiam neunikne. Štvalo ho to, chcel jej to urobiť dobre. Vrchol bol vzdialený asi tri sekundy, v duchu bezmocne nadával, vzápätí mu meter pred nosom ticho preletel veľký strieborný pes, Dominik skamenel s otvorenými ústami a spermie zaradili spätný chod. Lenka psa nevidela, jej prerývané vzdychy naberali na intenzite. Agresívne, dychtivo na ňom hobľovala, škrabala mu chrbát, zrazu ho zvonka aj zvnútra kľčovitô objala, zvrieskla, vydýchla a uvoľnene sa rozliala na ich lesnom lôžku. Cítil sa ako kráľ, čo ho totálne vzrušilo, začal rýchlo kmitať, spokojná Lenka sa usmievala, teraz začal vzdychať Dominik. V momente, ako mu mozog vybuchol, stihol vytiahnuť penis a láva vystrekla na Lenkino brucho, kozy a niečo jej skončilo vo vlasoch. Kráľ umrel a bezvládne sa zvalil vedľa. Lenka mu chytila „péro“ a jemne, zľahka mu ho ešte asi minútu honila a z láskou sa naň pozerala. Dominik sa dlho a vďačne pozeral na húštinu, v ktorej sa stratila Zara.